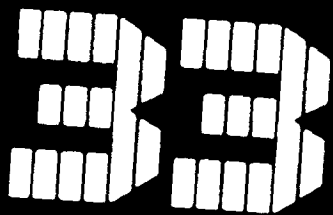

מפסטיבל לונדון

עת לענייני קולנוע בהוצאת סינמטה תל-אביב

מורנאו
סטיבל לונדון 87

ת סינמטק ת"א לחודשים מרץ-אפריל '87

ⓐ אהאק: כתב אה

לני קולנוה 1987

33 # אנה

ⓑ אעייג סינמטק ג'ו

1987 אנה

לאורה דרן וטריט ווליאמס ב"שכנוע עדין" - מפסטיבל לונדון לתל-אביב

המבנה הנוקם בסיוע מפעל הפיס

לא רק אתה "צריך פיס בחיים". כמוך זקוקים לפיס מוסדות החינוך והבריאות הממלכתיים. הרשויות המקומיות, וכל אותם גופים ומוסדות בישראל שכספי מפעל הפיס הם חלק בלתי נפרד ותנאי לקיומם. ההתפתחות המואצת של מפעל הפיס בשנים האחרונות, מוצאת את ביטוייה בהזרמת מיליארדי שקלים מדי שנה בשנה לבניית מאות פרויקטים בתחומים רבים ומגוונים. בשנים 83-85 נבנו ושוקמו בכספי המפעל 1285 כיתות וחדרי לימוד. הוקמו ושופצו למעלה ב-2680 מקלטים. נבנו כ-150 מבני בריאות מוסדות ומועדונים לקשישים; נרכשו והותקנו מחשבים בכ-200 רשויות מקומיות ובכ-500 בתי ספר. נתונים אלה רבים אחרים, הפכו את מפעל הפיס למנוף רב עצמה בתנופת הבניין וביצירת התשתית בקידום החינוך הבריאות והחברה בארץ. גם המדינה "צריכה פיס בחיים".

צריך פיס בחיים.

סינמטק תל-אביב

כתב עת לענייני קולנוע בהוצאת סינמטק תל-אביב

הגיע הזמן לערוך היכרות מחודשת עם אלון רנה, שנעדר מבדי הארץ מאז הקרנת "הדוד מאמריקה" (1980). בינתיים הספיק לעשות שלושה סרטים נוספים, "החיים הם רומן", "אהבה עד מוות" ו-"מלו", שלא הוצגו עדיין אצלנו וסיגנונו קיבל תפנית מפתיעה. אנו מקווים ששלושת הסרטים האלה יוצגו בסינמטק במיסגרת התוכנית הבאה, כשהאחרון שבהם, "מלו" זכה להפצה מיסחרית. על כן מוקדש חלקו הראשון של גליון זה לאלון רנה; ליחסו שלו למלאכת העשייה הקולנועית (עמ' 5) למבוא של דן פיינרו לשלושת הסרטים האלה (עמ' 6) ולראיונות שערך "סינמטק" עם התסריטאי ז'אן גרואו, שעבד על שני הסרטים הראשונים, ועם השחקנית סאבין אזמה שהופיעה בשלושתם (עמ' 12).

פרידריך מורנאו, ענק הקולנוע האילם, הנחשב לנביא הקולנוע המודרני, הוא הנושא המרכזי השני בגליון זה. סרטיו יוצגו בסינמטק באחת התוכניות הבאות ואנו מקדימים להם סקירה של נסים דיין על האיש ויצירתו (עמ' 35). סיפור פגישתו של מורנאו עם היצ'קוק (עמ' 39) וביופילמוגרף פיה מפורטת שערך דני ורט (עמ' 40).

לבסוף – דיווח על צימוקים מפסטיבל לונדון 1986 (עמ' 42).

עדנה פיינרו

אלון רנה

סינמטק

כתב עת לענייני קולנוע בהוצאת סינמטק תל-אביב
גליון מס' 33

מרץ-אפריל 1987

מפיק: אלון גרבוז, מנהל סינמטק תל-אביב

עורכת: עדנה פיינרו

מערכת: צביקה אורן, יכין הירש, דני ורט, שאול שיררן, מאיר שניצר, דן פיינרו.

תעוד: דני ורט

תכניה: נורית צרפתי

טלפון: 03-438131

כתובת המערכת: סינמטק תל-אביב, עיריית תל-אביב
כתובת הסינמטק: בית

מפעל הפיס

רחוב הפטמן 3, תל-אביב

סדר, לוחות והדפסה:

גרפוליט

כל הזכויות שמורות למו"ל

הלל מרקוס • סוכנות לבטוח בע"מ • רמת-גן
ביאליק 47 • ת.ד. 240 • טלפון 721386, 732178

סוכנות ויעוץ לכל ענפי הביטוח

אלן רנה: אין לי אשליות

אני מאמין שסרט משול לצמת, ועבודת הבמאי לעבודת הגנן. זה מתחיל בזרע. בטיפול נכון זה/מתפתח לעץ. במקרה של "מוריאל", השלב הראשון היתה העיר בולון עצמה, מודרנית ועתיקה גם יחד, המקרינה תחושה של עולם המשנה פניו, ובתוכו אנשים שאינם מסתגלים לקצב המהיר של השינויים. ואז, בהדרגה, התחילו הדמויות לקרום עור וגידים. ברגע זה תפסנו שאנחנו חותרים לקראת סרט. הייתי משווה אותו למכתב הכתוב בדיו, שעליו הניחו נייר סופג. כל מה שנראה לנו על הנייר הסופג, כאשר אנו מפרידים אותו מן הכתוב, זו סדרה של סימנים בלתי-מובנים. אבל כאשר רואים את בכואתו בראי מסתדר הכל בצורה הגיונית. הראי במיקרה זה, הוא קהל הצופים.

(מתוך מסיבת עיתונאים לסרט "מוריאל" בפסטיבל הסרטים בוונציה - אוגוסט 1963)

אני שואל את עצמי שאלות מעטות בלבד כאשר אני עושה סרט. אין לי שום כוונות מוגדרות מראש ואולי משום כך יכול הצופה לא פעם להתמקם ביניהן בנוחיות. בצורה פאראדוקסלית ישנם הסוברים כי סרטי שכלתניים מדי, שעה שאני חש שהם אינסטינקטיביים לחלוטין. אני מרגיש שאני מגלה את מהותם תוך כדי העבודה, ומשום כך יתכן שהם משמשים ככלי קיבול לכל ההזיות או החלומות שבתת-ההכרה של הצופה המוצא את עצמו בתוכם.

(מתוך ראיון מקדים להצגת הסרט "פרובידנס")

אין לי שום עניין בנושאים אוטוביוגרפיים. אני יודע שיש בין חברי למקצוע כאלה הטוענים שהם רוצים לבטא את עצמם, בראש וראשונה. לי לא היתה אף פעם הרגשה שיש לי משהו להצהיר. הבעייה הניצבת בפני לפני כל סרט היא פשוטה מאד: איך ליצור משהו שיחזיק צופים רבים ככל האפשר באולם קולנוע חשוך, במשך שעותיים. אין לי שום אשליות בנידון. מי שרוצה לאוורר בעיות פרטיות, אוטוביוגרפיות, או לדון במשבר זהות פרטי, מוטב לו שיכתוב רומן, זה מתאים יותר לביטוי לבטיו. אני עצמי מקבל את מגבלות הקולנוע בשמחה רבה.

(מתוך ראיון ב"מחברות הקולנוע" - מאי 1983, לקראת הקרנת הסרט "החיים הרומן")
